

Somieu, i us quedareu curts - Dr. César Sotillo

La rentrée

L'estiu ja es va acabar, i amb ell el temps de fer el gandul... tant per a mi com pel meu germà Oriol. Però no us preocupeu, perquè si una cosa hem fet ha estat aprofitar cada minut que hem passat de vacances amb els pares. Hem estat a la platja, (a Sant Antoni i a Eivissa), on una vegada més ha quedat demostrat que sóc la reina de la sorra i l'aigua! I a Eivissa, també vaig acabar essent la reina de la pista de ball, quan cada vespre posaven les cançons de la mini-disco!!! Per a canviar d'aires, després de la platja, vàrem anar a Llivia, a la muntanya, on no vàrem parar de fer excursions, picnics, butifarrades i anades al parc! Uf... com tenen la barra aquests pares que tinc de dir que l'estiu és per a descansar... si jo vaig acabar esgotada!!!

I després de les vacances, tornada al cole. Però aquesta vegada a l'escola de grans. La meva nova escola es diu Costa i Llobera, i m'encanta!!! Com que els pares estan atabalats entre que jo vaig a una escola i l'Oriol a una altra, vàren decidir que jo anés a l'escola en l'autocar de l'Antonio i la Vicky, que ja sóc gran. Em sembla que la mare no ho tenia gaire clar això d'independitzar-me en el transport escolar... però li he ben demostrat que això de l'autocar esta molt bé... vosaltres sabeu la quantitat d'amics que he fet... i dels grans, eh??? Ara quan vaig pel pati, sempre ens saludem amb els compis de

l'autocar... aiiii... sóc tant "chic" que tinc amics de totes les edats! I així és, perquè a classe també tinc una pila d'amics. Ah, i la meva profe és molt simpàtica, és diu Aina. Però el meu glamour és tant gran que fins i tot hi ha una mestra que vé especialment per a veure'm a mi durant les classes. Es diu Mari Luz (jo li dic "Lus"), i és molt simpàtica, perquè sempre es cuida de que tot em vagi bé...

Un dia a la setmana, vaig a Piscina, a seguir amb els meus entrenaments per als Jocs Olímpics, modalitat natació sincronitzada. Vaig amb altres nens del cole i amb la meva amiga Ona. Ara ens han posat un monitor per nosaltres,

perquè diuen com som una mica trastos, com si fossim un vell sofà... el que hem de sentir els esportistes d'èlit...

El cap de setmana passat amb els meus amics del cole vem fer una festa de benvinguda per als pares. Hi havia els xanquers, els diables, els falcons i els castellers i amb els de la meva classe vem treure a passejar a la Cuca. Per a una altre ocasió deixem el Pep i la Pepa, els gegants de l'escola. Aquests els treiem quan fem la rua de la festa major del barri.

Pel que fa a les meves competicions amb el món de la medicina, segueixo amb les revisions oftalmològiques,

traumatològiques i totes les "ògiques" que us pogueu imaginar. De moment de totes en surto força ben parada si bé ja m'han assegurat que les ulleres només me les puc treure perdormir i les plantilles només si és per anar descalça per la platja. En fi, si només són aquestes les protesis que he de portar per la resta de la meva vida, al final igual ja ens podrem tutejar... Les analítiques de les tiroïdes segueixen tant simpàtiques i bojes com sempre, pujant i baixant, sempre al límit, però de moment no s'atreveixen a passar-se dels límits de referència a partir dels quals m'hauria de medicar. Caldrà, això sí, seguir-les controlant de ben aprop.